

Sław języku bój chwalebny

sł. LG t. II
m. ks. Z. Bernat

1. Sław ję - zy - ku, bój chwa - leb - ny, dzie - je wal - ki niez - rów - na - nej

i o - pie - waj tri - umf krzy - ża hym - nem peł - nym u - wiel - bie - nia,

na nim bo - wiem Od - ku - pi - ciel był za - bi - ty, lecz zwy - cię - żył.

A - men.

2. Gdy praojciec zbuntowany, wziął w swe usta zgubny owoc,
Uległ śmierci w nim ukrytej; Wtedy Stwórca się zmiłował
Wybierając nowe drzewo, by dawnego zniszczyć skutki.

3. Postanowił Bóg Wszechmocny dla ratunku wszystkich ludzi,
Aby szatan, ojciec kłamstwa, był zwiedziony swym podstępem;
To zaś, czym nas wróg poraził, było naszym uzdrowieniem.

4. Kiedy czas już się wypełnił i nastąpiła pora święta,
Ojciec posłał swego Syna, Stworzyciela całej ziemi,
Który z łona dziewiczego w ludzkiej zrodził się postaci.

5. On, przeżywszy między nami jako człowiek lat trzydzieści,
Z własnej woli przyjął mekę; Wypełniając zbawcze dzieło
Na krzyżowej zawisł belce, jak baranek przebłągalny.

6. Cześć niech będzie Bogu Ojcu i Synowi jednemu
Razem z Duchem równym Obu; Chwała Bogu w Trójcy Świętej,
Który darzy nas i chroni swoją łaską miłosierną. Amen.